

§ 2.

Stk. 1. Den i § 1 omhandlede Arbejdstidsforkortelse skal saa vidt muligt samles paa 1 à 2 Dage i Ugen.

Stk. 2. Hvor tekniske eller økonomiske Forhold er til Hinder herfor, kan Arbejdstidsforkortelsen dog fordeles enten paa samtlige Ugens Hverdage eller samles paa enkelte Uger inden for et Tidsrum af højst 6 Uger.

§ 3.

Stk. 1. De i denne Lov omhandlede Arbejder vil være at vederlægge med den Betaling, der i Henhold til almindelig gældende Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere eller i Henhold til Overenskomst mellem Kommunen og dennes Arbejdere maatte være fastsat for tilsvarende Arbejde eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, da efter Særoverenskomst mellem Arbejdsgiveren og de paagældende Arbejdere; dog kan der ikke ved saadan Særoverenskomst fastsættes højere Satser end de, der er gældende efter de almindelige Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere.

Stk. 2. Som Arbejdsgiver anses den, der i Realiteten iværksætter Arbejdet, for saa vidt han efter Ulykkesforsikringslovens § 51, jfr. § 17, er forsikringspligtig for paagældende Arbejdere, i modsat Fald den forsikringspligtige.

Stk. 3. En Arbejder anses ikke for arbejdsløs i Arbejdsløshedslovgivningens Forstand i de ledige Dage (Uger), der er en Følge af den i nærværende Lov paabudte Arbejdstidsforkortelse.

§ 4.

Den Arbejdsgiver eller hans Stedfortræder, der anvender nogen Arbejder i Strid med de i Henhold til § 1 trufne Bestemmelser om Nedsættelse af Arbejdstiden, straffes med en Bøde, der sættes til ikke under 30 Kr. for hver saadan ulovlig sysselsat Person.

§ 5.

Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder straks i Kraft og har Gyldighed indtil 31. Marts 1936.

Hans Rasmussen.

Arnth Jensen.